

fade inimene mulle süüdi ei annaks, ei ma rädwa inimeste õnnetuse üle naerma ajan ja seda wiist õrnade kaastund-
miste surmaja wõiks olla, siis ütlen ette ära, et ma niisugust pattu mitte ei taha teha, sest: Priidu on minu leske poeg, ja oma lihase leske poja üle wõib enam rääkida kui üle wõera inimese üle; leskepoeg ei ole mitte üks üleüldine inimene, sellepärast ei wõi tema üle naermine ka mitte üleüldist eluwõitide rikkumist sünnitada. Teiselt ei naera ma mitte üle Jumalast saadend õnnetuse üle, waid üle niisuguse õnnetuse üle, mis edewusest on tulnud. Ja see õnnetus ei oleks millalgi tulnud, kui Priidu mehe mees oleks olnud ja mehe tööd teinud ja nagu kingisewp oma liistu juure jäänud. Hea küll. Lugu oli nii. Mõne aja eest pani Pariisi linna tarkmees Pastöör terve ilma oma uue leiduse läbi kihama. Tema ütles: Ma olen maru tõbe wastu üle mõjuwa rohu leidnud. See roht on nii: „Kui kedagi hull wõi maru koer on hammustanud, siis tulgu ta minu juure, ma panen talle teise marukoera kihwtiga rõugeid ja õnnetu on surmast peastetud“. Selle tarwis pidas Pastöör omale karja kodujäneseid, kellele ta järjest maru-kihwtiga rõugeid oli pannud, nii et tall maru millalgi majast ei löppenud. Kus haigeid arstida on, seal piab ka rohtu kää pärast olema. Minu leskepoeg Friedrich Knopf oli nüüd sellest leidusest ka mõnda kuulnud ja lugeund ning ühes wõeraspiul ütles ta: Mu härrad! See Pastööri leidus ei ole sugugi nii uus, nagu teie arwate! Ma olen ta juba ammuagi wälja unrinud, aga ma ei tah'nud oma nudisega nii läbku ette tungida!“ Priidu abikaasa kuulis ka seda lugu ning, kes asja osawamalt tähele pani, see wõis näha, kudas Geonore Priidut kuube pidi tõmbas ja tasa ütles: „Priidu, ära pühi lõhki aja!“ Aga mis Priidu sellest kuulas; pill on ju lastele, aga mitte meestele tehtud. Mõne päewa pärast oli linnas suur lõla labti, üks koer lastud maha ja toodud linna loomatõhtri kätte läbi katsuda. Kõik ütlesiwad: Mis ta muu on kui maru koer! Nüüd oli ka minu leskepojal tee jalgade all, kuu saba kaenas ja — loomatõhtri juure.

„Tere, armas ja auustatud tuttav!“ hakkas Priidu juttu tegema.

„Tere, tere, herra Knopf,“ wastas loomatõhtri. „Kust mulle see suur auu on tulnud, et üks Teie sugune kuulus õpetlane minu katuste alla tuleb?“

„Tulin kuulama, mis lugu selle koeraga on, seda Teie juure läbi katsuda toodud.“

„Ega see enam koer ei ole, see on juba raibe,“ wastas loomatõhtri.

„Koh, olgu Teie nimetamine õigem. Mis lugu raibeega on?“

„Mis suguse raibeega?“

„Teie raibeega!“

„Ärge pange pahaks, auustatud Knopf herra, kui ma Teid paluda julgen, natuke peenemalt rääkida! Ma pole kellelegi raibe.“

„Heideke, kes seda ütleb! Ma räägin koera raibest.“

„Siis nimeta ikka loom ka ära, kelle raibest ja räägid; nii on iga mehe wiis, kes tahab, et tema keelest piab aru saadama.“

„Palun andeks! Aga ütlege kas see koera raibe on hull!“

„Koer oli küll hull, aga kas raibe ka hull on . . .“

„Koh, kui koer hull oli, siis piab ju raibe ka hull olema.“

„Raibest on näha, et koer hull oli.“

„Auustatud herra, ärge pilgake mind nii kawa, ma tean, et Teie osaw mees olete ja nalja armastate. Aga mull on nüüd liibe ast ees ja tulin Teie palwele.“

„Wäga hea!“ auustatud herra Knopf. Mis teie siis palute?“

„Ma palun üht tähtselt selle hullu koera pea ajast. Aga palun aga ka asja mõni aeg jala hoida.“

„Mis teie niisuguse rikunud lihaga teete?“

„See ep see saladus on.“

„Teie räägite niimoodi, et ma millgil kombel, kui wannutatud mees, Teie palwet ei wõi täita.“